

Zdeňka Mlýnková

Rozhovor s fotografkou a zvukařkou Českého rozhlasu Praha
pro Krajskou knihovnu v Pardubicích
k výstavě obrazů „TADY ŽIJEME...“
1.11. 2013 – 6. 1.2014

Jak dlouho se malování věnujete?

Malování se věnuji přibližně od roku 2009. A neřekla bych, že se mu příliš věnuji, ale baví mě to, je to určitý druh seberealizace a přitom zajímavé práce.

Vzpomenete si na svou první olejomalbu?

Ano, bylo to na kurzu v galerii paní Věry Šteflové v Praze. Je to moc příjemná paní, dokáže i pobavit a zároveň vám dodá tu správnou kuráž. Zájemců bylo samozřejmě víc, dokonce i těch „skalních“, ale na první hodině mi paní malířka dala na stůl mušli a kámen, ukázala mi pár tahů štětcem a ostatní jsem měla namalovat sama. Tato „zahřívací“ hodinka mi měla ukázat, co vlastně umím a co mi třeba vůbec nepůjde. Nakonec z toho vzniklo jakési mořské dno a já jsem byla spokojená.

Co vás přivedlo k malování?

Chut' tvořit, relaxace či sen od mládí?

Nevím, jestli přímo toto byl sen od mládí, ale je fakt, že mě střípky umění provází životem a tento impulz „shůry“ byl jakýmsi potvrzením mého já. I když cesta k tomuto výsledku nebyla snadná, možná pak s o to větší chutí jsem se do malování pustila.

Proč jste se rozhodla právě pro malbu olejem na plátno? V čem vás tato technika inspiruje?

Ani nevím proč právě tato malba, proč ne třeba keramika, ale prý jsem dobře kreslila i ve školce, ale to si už nepamatuji. Ale možná to budou i tak trochu geny, které vyplavaly na povrch ☺. A proč oleje? Asi jsem hned chtěla namalovat něco velkého a velkolepého ☺. Pak jsem ale zjistila, že všechno nejde hned, ale tím začala tato práce být zajímavější. Olejové barvy jsou hladké a pružné a na tvorbě obrazu se dá krásně pracovat, vymýšlet a propojovat. A nebo začít úplně od začátku a jinak.

Kde malujete a jak dlouho trvá namalování jednoho obrazu?

Malujete na "jeden" zátah nebo máte obraz rozpracovaný delší dobu?

Maluji doma, žádný atelier nevlastním, což je pro tento druh záliby či práce chyba, protože je někdy potřeba se pořádně rozmáchnout a všechno na to plátno „napatlat“, a to v bytě moc nejde. Ale nevadí, vždycky se zklidním a nakonec se mi maluje docela dobře.

A na jeden zátah nemaluji, protože na to právě nemám ten prostor. Kdyby ano, možná bych byla majitelem daleko většího počtu děl, než mám. Takhle musím malovat postupně, než barvy zaschnou, takže mám pak rozdělané třeba čtyři obrazy, které dokončím tak do tří měsíců.

Mají vaše obrazy také názvy? Třeba i jen pracovní?

Určitě mají.

Hledáte souvislosti mezi tím, co namalujete na plátno s tím, co se odehrává ve vás?

Jsou to odlesky vašich pocitů, stavů, myšlenek?

Na to jsem v podstatě už odpověděla, i když možná jinou formou, takže ano.

Malujete též na přání?

A když někdo projeví zájem o vaše obrazy, nabízíte je i k prodeji?

Zatím maluji to, co se mi líbí a tak nějak co souvisí se mnou a mým okolím. Momentálně také tvořím to, co považuji za důležité tak nějak celospolečensky, jako je právě tato výstava. Cítím, že je potřeba něco vyjádřit a na něco upozornit, proto tato výstava vlastně vznikla. Na přání tedy nemaluji, aspoň zatím ne. Malování na zakázku je také svazující a toho se v tomto případě spíše obávám. Záleží ale také na tom, co znamená „malovat na přání“, jestli cokoli, řekněme „nějakou“ kytku v daných barvách nebo namalovat něco konkrétního.

Jinak obrazy zatím neprodávám, zatím je vystavuji, protože je stále co říct a tak s nimi putuji po různých městech. Takže, zatím ne.

Jak dlouho své obrazy nabízíte k vidění veřejnosti, kolikátá je to vaše výstava v pořadí?

Můj úplně první obrázek byl k vidění v roce 2009 v Liptovském Mikuláši na Slovensku v rámci soutěže „Umelecké stvárňenie jaskyní“, což byl plastický obrázek z modelovací hlíny na skle, za nějž jsem dostala i „Čestné uznanie“. Jinak první výstava těchto obrazů proběhla v loňském roce v mém rodném jihomoravském městě Blansko a jmenovala se „Jen tak“. Byly to vlastně tyto obrazy, ale vzhledem k tomu, že to byla první série mé tvorby, nechala jsem jí volný průběh, proto takový název. Obrázky „jen tak“, pro radost, „jen tak“ pro lidi a „jen tak“, co to udělá se mnou. Nakonec mě to „nakoplo“ a rozhodla jsem se, že díky nim můžu lidem i něco říct, na něco upozornit a tak vznikla tato „putovka“ s názvem „Tady žijeme...“. Takže vlastně druhá výstava, ale první putovní a letos sedmé město. Jsem za to ráda, protože kolem nás se pořád něco děje a ne vždy jsou to příjemné věci a pozitivní zprávy. A tak je důležité na sobě nějak pracovat, na něco poukázat, že něco umíme a přitom se vzájemně podpořit a zlepšit si náladu třeba výstavou.

Autoroky se ptala Iveta Komárová